

склонно, но при последния разговор той побеснѣ само като се спомена името. Бѣше явно, че и той е дочулъ нѣщо за кровежитѣ му или имаше нѣкаква друга причина, да го мрази. Той дори не се вслуша въ донесенията на журналиста, а самъ започна да говори за нѣкакви „опасни типове“, между които сложи на първо мѣсто Струмски. Славъ си спомни, че убийството на Загорова се предхождаше отъ подобни изявления на Здравева и се помъчи да бжде въздържанъ. Сжщевременно любопитството му нѣмаше граници. Какво знаеше Здравевъ? Защо той изведнажъ бѣ измѣнилъ мнението си за Ася? Въпроситѣ му оставаха безъ отговори. Здравевъ беснѣеше безъ да се изясни. Прикриваше подъ различни формули обвиненията си срещу Струмски, но личеше, че го засѣгаше нѣщо лично. Дали Здравевъ не бѣ се опитвалъ да се споразумѣва съ Ася и бѣ отхвърленъ. Самата мисълъ за едно споразумени между Здравева и Ася, безъ негово знание, особено следъ като той окончателно скжса съ зетя си, изплаши журналиста. И така колебаещъ се между две предположения, той реши да дѣлбае бездната между двамата, което за него бѣше най-изгодно. Той усили бдителността си, усили и срещитѣ си съ Здравева.

Тая вечеръ къмъ 10 часа той приближаваше дома на Здравева, когато видѣ, че отъ кжщата излѣзе Ася. Журналистътъ се прикри въ тъмнината и проследи съ погледъ зетя си. Кжде можеше да отива той по това време?

Тръгна внимателно следъ отдалечаващата се